

Morten Sabroe

Love Me Do

Roman

POLITIKENS FORLAG

*Dette er ikke en roman
Det er en pibe*

ELEVATOREN

1

Nej
Nej
Nej

For sent. Døren gled i og lukkede med et suk som fra en døende. Den kobberfarvede plade gengav ham som skygge. Sådan ville han komme ud. Som en skygge, uden menneskelige træk. Tag ham væk. Nej, kør ham væk. Langt væk. Lad ham skribe, men lås ham inde først, så vi ikke kan høre ham.

Panikken løb igennem ham, fra benene op gennem kroppen og ud i armene. Han vidste det med det samme, han havde begået sit livs fejltagelse.

Han trådte hen til panelet med trykknapperne. Hvor var knappen som åbnede døren? Hvor? Han kunne ikke se, han havde ikke taget læsebrillerne med. Han trykkede på en knap. Kling, sagde det. Elevatoren gled nedad. Måske var han heldig. Elevatoren ville standse på den etage han havde trykket på, døren ville gå op, han ville træde ud og mærke eksplosionen af frihed: Ude! Ude! Ude!

Kling.

Den standsede. Og blev stående. Han så på døren. Den gik ikke op, den gik ikke op, den gik ikke op.

Tallet lyste over den kobberbeklædte dør: 9. etage.

Den gik ikke op! Åh gud!

Han trådte hen til panelet med knapper. De sad i fire rækker. Nederst til højre var en knap med et L. Hans kone havde vist ham den den dag de ankom til hotellet:

“Se der, det er et L,” sagde hun og pegede på L’et. “Det er den du skal trykke på. Det er L for Lobby.”

“Jeg vil ikke trykke.”

“Det skal du heller ikke. Jeg trykker for dig. Jeg er med dig hver gang du kører i elevator.”

“Jeg ved ikke om det hjælper.”

“Det kan du sagtens, bare se på mig. Se, nu trykker jeg på L, så går døren i, og så kører vi.”

Døren gik i. Kulden i benene kom med det samme. Hvert øjeblik kunne den brede sig og lamme hans krop.

Kør, vil du ikke nok køre?

Han så elevatoren for sig, kablet den hang i, skakten den kørte i.

“Jeg kysser dig for hver etage,” sagde hun.

Hun gik tæt på ham og kyssede ham. Han havde kolde, døde læber.

“Se, du kan godt. Der sker ikke noget.”

Det var ikke mens den kørte, det var når den standsede. Sekunderne, de evige, angstfyldte sekunder ... Gik døren op?

Og når den gjorde: lettelsen, den overjordiske lettelse når han trådte ud i friheden, ud til livet som han lige havde fået forærende.

Kling, sagde det. Kling for hvert kys hans kone gav ham. Det var ydmygende, han følte sig som et barn.

Så standsede den. Han turde ikke se på den kobberklædte dør. Han så på hende.

Så hørte han det. Døren gik op.

“Se,” sagde hun. “Det er lobbyen.”

Han trådte ud. Beruset af ... var det lykke? Var lettelsen så stor at den blev til lykke?

“Du skal køre med mig hver gang,” sagde han.

“Selvfølgelig, min elskede.”

Hun standsede ham inden de nåede receptionen.

“Ved du hvad?”

“Nej.”

“Du var så dygtig. Man kunne slet ikke se at du var bange.”

“Det var jeg. Jeg var skidehamrende bange.”

“Du tog det så flot. Så flot.”

Og nu: indespærret, levende begravet. Hans hjerte slog hårdt og hurtigt, dunkede mod brystkassen, luk mig ud. Han trak vejret med besvær, det svimlede for hans øjne. Hvilken knap åbnede døren? Tallene flød ud for hans blik, han turde ikke trykke på en hvis det var den forkerte.

Den røde knap, det var den eneste han kunne se tydeligt.

Tryk på den røde knap.

Han trykkede på den. Trykkede og ventede, hans hjerte trommede ved tindingerne. Når han talte med vagten – var det en vagt, eller var det en i receptionen? – ville han lyde afslappet ... lyde som om det ikke var noget problem for ham at elevatoren havde siddet fast i ... hvor længe? Var det mere end 30 sekunder? Hvor længe ... og hvor længe endnu ...

Et sekund, to, tre, fire, fem ...

Han trykkede igen. Og igen.

Han så kun på panelet med knapperne. Det var hele hans verden med alle dens muligheder. Der var 20. 17 etageknapper, en alarmknap, en knap der åbnede døren, og en til. For helvede da også, han kunne ikke læse numrene, den eneste mulighed var den røde alarmknap, og så slog han hånden mod den, fladt, ikke smadre den, fladt, hallo, hallo ...

Så hør den, for helvede!

Intet svar.

Ikke se til siden. Hvis du ser til siden, ser du hvor du er. Du ser hvor lille elevatoren er. To meter, den er højst to meter bred og halvanden dyb. Du kan ikke tåle at se det ... du kan ikke tåle at vide det ...

Han slog hånden hårdt mod den røde knap.

“Svar! Vil I ikke nok svare! Jeg kan ikke tåle det!”

Så! Det knitrede i højttaleren.

“Hello!”

Der var nogen inde bag den knitrende lyd.

“Hello! Help! Help! Talk to me!”

Så hørte han dem. De var to. De snakkede sammen. Den ene talte, det lød som om han fortalte en vittighed. Så lo den anden.

Han slog med flad hånd på højttalerudgangen.

“Help! Help! The elevator is stuck! Help!”

Han lyttede. De to inde i højttaleren talte videre. De havde ikke hørt ham. Der var ingen forbindelse fra ham til dem.

Han slog løs på højttaleren.

“Help. I’ve got claustrophobia! I’ll get crazy! Help!”

Højttaleren knitrede højere, det overdøvede de to stemmer. De forsvandt mere og mere, til sidst var de væk.

Der blev stille.

Han slog løs på elevatordøren.

“Help! Help! Help!”

Han så ned i gulvet. Ikke se hvor lidt plads der er. Ikke se.

For satan også. For satan. Han havde ikke mobiltelefonen med. Den lå i kommoden ved siden af sengen.

“Jeg tænder den ikke før vi er tilbage i København,” havde han sagt til sin kone, Do, da de ankom til hotellet.

Den havde ligget i skuffen i fem dage. Han havde sagt det med stolthed, som en alkoholiker der har taget den store beslutning: “Jeg rører ikke telefonen de næste fem dage!”

Og nu. Han kunne ikke ringe til hende. Han kunne ikke ringe til receptionen. Han kunne ikke ringe til nogen. Han var spærret inde. Ingen vidste det, ingen. Ingen på hotellet, ingen udenfor. Der er tre elevatorer, det er kun den ene der sidder fast. Gæsterne trykker på knappen, en af de to andre elevatorer kommer. Der er ikke nogen der skænker det en tanke at den ene ikke kører.

Ingen ved at den sidder fast! INGEN.

Hvordan kunne han gøre det? Hvad var der sket?

Do havde ligget i sengen med iPad'en og spillet *Quiz Battle*. Han var vågnet en time før hende, han havde taget brusebad og læst i de magasiner der lå til gæsterne. *Paris Review*. Det vidnede om klasse at hotellet havde lagt den til gæsterne. Så var han blevet rastløs, og da hun vågnede, havde han sagt:

“Jeg tager en tur på cykel. Jeg er tilbage om en time, så finder vi en morgenmadscafé.”

“Du tager ikke elevatoren, vel?”

“Alene? Er du sindssyg!”

Så var han gået. Cowboybukser, hvid T-shirt, Asics Kayano, en notesbog og en af hotellets rød-sortede kuglepenne med indskriften *The Bowery Hotel*.

Det var sommer i New York, 28 grader, høj sol. Han ville finde en fortovscafé, bestille en cortado, åbne notesbogen, skrive. Skrive notater til den roman han både kunne smage og se for sig. Bygge den op sten for sten, rejse et kæmpemæssigt komisk værk ... intet mindre: Groucho Marx møder Dylan og Mark Twain, og så sætter de strøm til ... 1000 volt ... og så træder, lad os give ham en hånd, Morten Sabroe ind ad døren.

Og så var det sket.

Da han kom ud på gangen, stod den mexicanske stuepige med sin vogn foran elevatorerne. Da hun så ham, sagde hun: ‘Good morning, sir!’, og så trykkede hun på knappen for at hjælpe ham med at få en elevator; der var mange gæster på hotellet, det var ikke altid nemt at få en. Der var tre elevatorer, den første var halvt så stor som de to andre. Hver gang den kom op, havde han sagt til sin kone:

“Den kører vi ikke med. Den er for lille, jeg kan ikke tåle det, jeg bliver sindssyg derinde.”

Hans kone var gået ind i den og havde trykket på *Lobby* og gået ud igen, og så havde de ventet på en af de andre.

Stuepigen trak vognen ned ad gangen. Da elevatordøren gik i, stak hun en arm frem og blokerede den, så han kunne gå ind.

“For you, sir.”

Og så var han gået ind i den.

Han var gået ind i den! Han havde ovenikøbet sagt: "Thank you." Som var det noget han gjorde hver dag. Som havde han ingen problemer med at køre i elevator. Og så alene!

Han havde vendt sig om og smilet til hende, men hun havde allerede skubbet vognen ned ad gangen, så han havde smilet fjollet til væggen i stedet.

Så var døren gået i.

Og kulden var løbet igennem ham fra benene og op.

Hvordan kunne det lade sig gøre? I samme øjeblik han var kommet ind i elevatoren og vendte sig om for at smile til stuepigen, vidste han at han skulle ud i en fart. Inden døren lukkede. Han vidste at han skulle stikke armen frem og blokere døren.

Han havde ikke gjort det! Han var blevet stående og havde set døren glide i. Hvorfor? Var det fordi han ikke vil tabe ansigt over for stuepigen?

Han skulle have sagt det som han havde sagt det tusind gange før:

"Jeg kører ikke i elevator. Klaustrofobi."

Og så smilet skævt:

"Det må være noget med min mor. Hun var skrækslagen da hun fødte mig. Det var ikke en fødsel, det var krig. Jeg måtte skyde mig vej ud."

Ha ha ha!

Så sent som dagen før havde han sagt til en sort stuepige at han aldrig kørte i elevator, og hun havde svaret:

"Jeg kan forstå at du tager trappen ned herfra. Men op! Det er tolv etager!"

"Det er godt for kroppen."

"Ikke for *min* krop."

Så var han *gået* ned.